

РЕШЕНИЕ

№ 5572

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5331** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по повод касационна жалба с вх. № 17372 от 16.06.2020 г. по описа на Административен съд –София град и вх.№ 1023833 от 28.05.2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), подадена от Дирекция "Инспекция по труда" – С. (ДИТ), чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт С., срещу Решение № 71858 от 13.04.2020 г., постановено по НАХД № 891 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 135 – ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-006351/07.01.2020г., издадено от директора на ДИТ, с което на дружество [фирма], на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2000 лева, за извършено нарушение на чл. 138, ал. 1 от КТ.

С касационната жалба се релевира доводи за отмяна на решението като неправилно и постановено в противоречие с материалния закон. Съдът неправилно е мотивирал изхода на делото с наличие на съществено процесуално нарушение, касаещо неточно определена дата на извършване на нарушението. Твърди се, че несъмнено е извършване нарушение на чл. 138, ал.1 от КТ. Както в АУАН, така и НП ясно и непротиворечиво е дадено словесно описание на нарушението, като същото е

констатирано при извършената проверка на 03.09.2019г. Навеждат се доводи, че в случая е налице продължавано нарушение и доколкото то е осъществено посредством бездействие, за него не е започнал да тече срока по чл.34 ЗАНН. В тази връзка, неправилно съдът се е произнесъл за допуснато съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Моли постановеното решение да бъде отменено, а НП да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно. В хода на съдебното производство касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. Х., която поддържа жалбата и моли решението на СРС да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът – [фирма], [населено място], редовно призован, не изпраща представител. С писмена молба, депозирана на 15.09.2020г., от адв. Т., пълномощник на дружеството, заявява, че изразява съгласие делото да се гледа в отсъствието му, както и изразява съждения, относно неоснователността на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., дава заключение за основателност на касационната жалба и моли решението на СРС да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна е установено, че на в периода 22.08.2019 г. – 25.09.2019 г. в Д“ИТ“ – С. била извършена проверка на [фирма] по спазване на трудовото законодателство. Проверката била извършена по повод подадена в ТП на НОИ – С. декларация за трудова злополука.

В хода на проверката бил представен трудов договор № ТД01152/23.10.2017 г., сключен между работодателя [фирма] и Н. К. Баков, за длъжността „общ работник“. В договора е записано, че между страните се уговаря непълно работно време, като продължителността му е определена на четири часа. В договора не е определено разпределението на работното време. До приключване на проверката на контролните органи не е представено допълнително споразумение, с което да се определя разпределението на работното време на работника Баков при уговорено непълно работно време. В представения „Правилник за вътрешния трудов ред на [фирма], Раздел IV “Работно време, почивки и организация на труда“ също не е определено разпределението на работното време за уговореното непълно работно време. За така извършената проверка е съставен протокол № ПР 1927689/25.09.2019 г., който е връчен на пълномощник на дружеството срещу подпис.

На база на направените в протокола констатации е съставен АУАН № 22 – 006351 от 25.09.2019 г. за извършено от дружеството на 23.10.2017 г. в С., и констатирано на 03.09.2019 г. нарушение по чл.138, ал.1 КТ. Актът е предявен на пълномощник на дружеството, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал без възражения. Писмени възражения срещу акта не са депозираны и в законоустановения три дневен срок по смисъла на чл.44, ал.1 ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН, на дружеството е издадено наказателно

постановление № 22 – 006351 от 07.01.2020 г. от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, [фирма] е санкциониран с имуществена санкция в размер на 2000 лева на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 1 КТ за извършеното нарушение на чл. 138, ал.1 от КТ. Наказателното постановление е връчено на представител на дружеството на 08.01.2020 г.

Изложената фактическа обстановка въззивния съд е приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК вр.чл.84 от ЗАНН, както и от събраните гласните доказателства.

За да постанови решението си, районният съд е извършил проверка на издадения АУАН и НП. Описал е фактическата обстановка и въз основа на какви доказателства е изяснена същата. Съдът е извел правните си доводи, мотивирали го да отмени издаденото НП, поради допуснати съществени процесуални нарушения при провеждане на административнонаказателното производство, изразяващи се в неправилно посочване на дата на извършване на нарушението - в АУАН и в НП, като приема, че датата на нарушението е датата на констатиране на нарушението при извършената проверка от контролните органи.

Настоящият съдебен състав счита, че СРС правилно е анализирал събрания доказателствен материал. При правилно установена фактическа обстановка, въззивният съд е извел погрешни правни изводи, които са довели до отмяна на НП.

Касационната инстанция намира, че датата на извършване на нарушението е правилно определена в НП. Съгласно разпоредбата на чл. 138, ал. 1 от КТ, в случаите, когато страните уговарят работно време с намалена продължителност (непълно работно време), те дължат да уговорят както продължителността, така и разпределението на работното време. Последното би могло да се определи и с допълнително споразумение към трудовия договор или съгласие, изразено под друга форма. По своята правна същност тази възможност има договорен характер - необходимо е изрично постигнато съгласие между двете страни по договора - работодател и служител, което да бъде материализирано под някаква писмена форма. В конкретния случай, не е представено доказателство за постигнато двустранно съгласие за продължителността и разпределението на работното време, което да е било постигнато към момента на постъпване на служителя на работа и започване изпълнението на служебните му задължения, поради което правилно е прието от АНО, че именно в този момент- 23.10.2017 г. е осъществено нарушение на разпоредбата на чл. 138 от КТ. Дори и да се разсъждава при стеснително тълкуване на КТ и да се приеме, че разпределението на работното време на работника не е част от задължителното съдържание на трудовия договор, работодателят при така констатираното нарушение не е представил двустранно подписан акт от работодател и работник, с който да се определя разпределението на работното време на работника с непълно работно време и който да удостоверява, че работникът действително се е запознал и е приел да престира труд съобразно разпределеното работно време. В тази връзка възражението на касационния ответник относно разпределението му в Правилник за вътрешния трудов ред е неоснователно, тъй като разпределението на работното време едностранно от работодателя не може да се определи като изпълнение на задължението по чл. 138, ал. 1 от КТ. В случая на 23.10.2017 г., веднага след сключването на трудов договор за непълно работно време, [фирма] и работникът Баков са уговорили съществена негова клауза - относно

продължителността на работното време от 4 часа, с което е изпълнено изискването на закона за определяне на продължителността му. Не е постигнато съгласие обаче, за разпределението на това непълно работно време, като е следвало да бъде посочено в кой часови диапазон на всеки работен ден - с начален и краен час - работникът е длъжал да полага труд, за да получава уговореното възнаграждение. В НП изрично е посочено, че не е представено никакво доказателство, удостоверяващо разпределение на работното време на Баков към момента на сключване на трудовия договор - 23.10.2017 г., която е и определената в НП дата на извършване на нарушението. П. по делото Правилник за вътрешния трудов ред на фирма [фирма] не формира убеждение у съда за разпределение на работното време на работника. От него единствено в чл. 14 е посочено, че времето, през което работникът или служителят трябва задължително да бъде на работа, както и начинът на неговото отчитане, се определят от работодателя. Няма фиксирани почивки и няма конкретно разпределение на работното време на служителя, което е от 4 часа. Освен това от извлечението от Правилника за вътрешния ред никъде не се съдържа разпоредба в какъв часови диапазон се полагат въпросните 4 часа труд, т.е. липсва разпределение на работното време на служителя. Правилникът касае служителите, назначени на 5-дневна работна седмица с 40 работни часа седмично, а в конкретния случай [фирма] е санкционирано за нарушение при полагане на труд от служител, назначен при непълно работно време от 4 часа. Поради това съдът приема, че работодателят не е представил доказателства за разпределението при непълно работно време от 4 часа. По изложените съображения настоящият състав приема, че касационната жалба е основателна. Въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено, а наказателното постановление потвърдено.

Предвид изхода на спора на касатора се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, като същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, IX касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 71858 от 13.07.2020 г., постановено по НАХД № 891 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135 – ти състав.
ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22 - 006351, издадено на 07.01.2020г. от директор на Дирекция „Инспекция по труда“-С..
ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-С. сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.